

KRONIEK.

Het sluiten der debatten over de titulatuur-kwestie heeft, wat mij niet verbaast, vele pennen in beweging gezet. Men is verwonderd, men betreurt het, men verwijt mij autocratie.

Onder de noodige voorzorgen van vermomming druk ik hier enkele der ontvangen schrifturen af, en voeg er mijne opmerkingen aan toe.

- No. 1. »Waarom sluit je nou de discussies, in godsnaam?
»Had ze nog maar wat door laten kletsen; ik
»vond het wel leuk om de leden van één com-
»missie elkaar eens de ooren te zien wasschen.
»In het volgend nummer waren ze giftig op
»elkaar geworden!«...

Vriend, die commissie is niet ingesteld voor jou plezier en het Tijdschrift heeft ook nog een ander doel dan jou persoonlijk welbehagen. Tot op zekere hoogte heb ik het Tijdschrift te maken tot een periodiek, waarin een zoo groot mogelijk aantal collega's zoo veel mogelijk van hunne gading vindt. Daarbij moet informatie naar vele kanten, het kennen van de richting der belangstelling der tand-artsen, en een beetje journalistiek instinct, (met je verlof), mij helpen. »Schadenfreude«, zelfs van een soort, die alleen bestaat, omdat we allemaal zulke goeie vrienden zijn, mag ik niet kennen, in dezen.

- No. 2. »Almachtige hoofdredacteur!
»Met één slag vlogen ons allen de pennen uit de
»hand en wij zitten verslagen. Veroorlooft gij een
»Uwer onderdanen naar het waarom te vragen; het
»eeuwige waaròm, dat hem martelt? Zoo niet
»dan toch geschiede Uw wil, o heer-die-aan-de-
»touwjes trekt«.

Misschien, beste kerel, mag ik ook wel wat vragen. Waarom deze ironie? Dit is toch ironie, is 't niet?

Ben je eigenlijk een beetje nijdig op me en laat je mij nu naar het verwijt van heerschzucht raden? Kon je geen eenvoudig Hollandsch vinden voor je booze gedachten? En goot je ze daarom in de puddingvormen van je beeldspraak?

Vind je het goed, dat ik pareer met het eigen wapen van jou aanval? Ja, natuurlijk; en nu geven we elkaar weer de hand. Prosit!

No. 3. »B., 'k vind, dat jou manier van doen eenvoudig »niet te pas komt. Ik heb nou, tot je geluk, over »deze kwestie niks te zeggen, maar als ik wat te »zeggen had, dan wou ik het zeggen en ik zou de redacteur wel eens willen zien, die me dat weigerde.«

Dit is van vrouwehand.

Wat zou ons Tijdschrift winnen aan gracie en subtiliteit als de lieve schrijfster tot meer geregelde medewerking wilde besluiten.

Wil je geen redactrice worden, collega? Toe zeg, wat zou dat knus zijn. Dan heb je *altijd* het laatste woord!

No. 4. . . . »Je hebt de discussies gesloten, maar daar »zul je toch wel op terug moeten komen. Immers »het artikel van . . . is zoo vol onjuistheden, dat »we het niet onbeantwoord mogen laten.«

Man, ik ben het met je eens. Het artikel van . . . is vol onjuistheden.

Maar mag ik je nou eens iets in vertrouwen vertellen. . . . heeft me gezegd, dat hij jou artikel ten eenenmale onjuist vond, wat ik óók met hem eens ben.

Als jij nu tegen hem van leer trekt, en hij tegen jou en ik tegen jullie, en dan jelui samen weer tegen mij, waar blijven we dan?

Hoort eens collega's, laten we nu wél met elkaar zijn.

We kunnen verschil hebben over het belang van de titulatuur-kwestie, ze is er nu eenmaal. Het is een tand

heilkundig-maatschappelijke kwestie geworden. Dies heeft de Maatschappij ze ter hand genomen. In Breda heeft men het Hoofdbestuur verzocht haar in de afdeelingen te doen behandelen. De voorzitter heeft beloofd dit verzoek te zullen overwegen.

Na overweging meende het Hoofdbestuur beter te doen met eene commissie te benoemen, die het Hoofdbestuur van van bericht en raad zal dienen. In deze commissie zitten de heeren Salomons, Lind en de Jonge Cohen. Deze drie hebben hunne persoonlijke meening thans in publieke geschrifte doen kennen. Dit voorloopig dossier is nog verrijkt met bijdragen van enkele niet-commissieleden.

Is het nu niet aangewezen om dit dossier te beschouwen als de basis voor het werk der commissie? Wordt het nu niet zéér gedesorganiseerd werken als èn de commissieleden zelf èn buitenstaanders in *dit* stadium het debat in het publiek voortzetten?

Ik meen van wèl en vele hoofdbestuurders meenen dit met mij. Stellig zou, geloof ik, het H.B. als zoodanig mij desnoods verzoeken voorloopig geschrijf niet meer op te nemen.

Inderdaad is zulks ook voor het Tijdschrift niet gewenscht.

En als redacteur en als maatschappij-man was ik dus ervan overtuigd geen polemiek meer te mogen toelaten.

Wie nu niet kàn wachten, geen dag en geen nacht, hij richte zijn vertoogen tot de commissie. Dit staat ieder vrij. Later komt het onderwerp òf op de algemeene òf op de afdeelings-vergaderingen nog weer aan de orde.

Met een conciliante voorzitter zal men er dan nog uren over kunnen praten.

Maar nu niet!

Hier sta ik en ik kan niet anders; de deur van het Tijdschrift *blijft* dicht!